

LBRIS

We know
books

LIZ TOMFORDE
ÎN PROPRIA
LIGĂ

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

In Her Own League

Liz Tomforde

Copyright © Liz Tomforde 2026

Traducere publicată prin înțelegere cu Sandra Dijkstra Literary Agency

Toate drepturile rezervate.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

În propria ligă

Liz Tomforde

Copyright © 2026 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOMFORDE, LIZ

În propria ligă / Liz Tomforde;

trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc. –

București: Litera, 2026

ISBN 978-630-355-795-3

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

CAPITOLUL 1

Emmett

Oare asta e începutul sfârșitului?

Cam așa pare.

Când o să știi sigur că asta e soarta mea? Că e ultima mea zi aici. Ultima întâlnire cu angajații. Ultimul „bună” adresat colegilor pe care nu i-am mai văzut de luni bune.

Cred că niciodată nu am avut un extrasezon mai scurt.

În mod normal, aștept cu nerăbdare revenirea baseballului, număr zilele până ce se termină iarna, dar nu și anul ăsta. Anul ăsta, am urât ideea de a mă întoarce la biroul meu de pe teren, deoarece știam că fiecare mișcare avea să îmi fie analizată.

Pentru că în acest sezon am un șef nou, care nu consideră că sunt cea mai bună alegere pentru postul de antrenor principal al echipei de baseball din Liga Majoră din Chicago, deși poziția asta a fost a mea în ultimii șapte ani.

De dimineață, era agitație în sala de vizionare. Cu excepția jucătorilor, fiecare persoană care lucrează pentru Windy City Warriors se află pe locurile aranjate ca pe stadion. Asta e încăperea pe care o folosim ca să trecem în revistă imaginile de la meciuri, pentru a ne pregăti pentru viitorii rivali sau când avem ședințe unu la unu cu jucătorii pentru a face schimbări.

Însă azi suntem înghesuți aici pentru prima întâlnire cu noua proprietară a echipei.

Reese Remington.

Nepoata de 35 de ani a proprietarului anterior, care a deținut acest titlu de când mă știu și mi-a permis să conduc echipa cum am considerat eu de cuviință.

Însă, dacă e să mă iau după interacțiunile pe care le-am avut sezonul trecut cu nepoata lui, când aceasta era doar în perioada de probă pentru preluarea echipei, o să fie mult mai implicată decât bunicul ei.

Kai, care stă lângă mine, îmi dă un ghiont.

– La cât vrei să ne vedem mâine ca să trecem în revistă potențiala ordine a aruncătorilor?

– Hai să ne vedem la 11.30!

– E posibil să-l aduc pe Max cu mine, sper că e în regulă.

– Bineînțeles că e în regulă, Ace¹, îi zic viitorului meu ginere cu o expresie impasibilă.

– Nu cred că poți să-mi spui Ace în continuare. Sezonul ăsta va trebui să ai un nou aruncător-vedetă, trebuie doar să vedem cine o să fie.

– Mereu o să fii Ace. Multă baftă următorului tip!

Kai – sau Ace, cum îi spunem – a fost aruncătorul principal al echipei Windy City Warriors de când s-a alăturat echipei, acum câțiva ani, până când s-a retras, sezonul trecut, lăsându-mă fără omul meu principal la movilă.

Dar, oricât de mult îmi va lipsi faptul că nu voi mai putea conta pe el în debutul fiecărui meci, sunt și mai mândru de el pentru că a luat decizia cea mai bună pentru familia sa. Mai ales acum, când acea familie o include pe fiica mea.

Cei doi s-au întâlnit acum doi ani, când Miller a petrecut vara fiind bona fiului lui Kai, iar restul e istorie. Nu mi-aș putea imagina un bărbat mai bun pentru fata mea. Iar acum, când o văd pe Miller atât de calmă și liniștită aici, în Chicago, cu el și Max, mi-e greu să mi-o amintesc pe copila rebelă pe care am crescut-o și care refuza să stea într-un singur loc.

¹ Ace în limba engleză, în original, as (n.red.)

Sunt mândru de Kai pentru că s-a retras când a simțit că era momentul potrivit, dar lui i s-a făcut dor de joc înainte să se termine măcar antrenamentele de primăvară. Prin urmare, deși nu se mai numără printre jucătorii mei, acum face parte din echipa de antrenori.

Acesta e unul dintre avantajele pe care le ai când ești antrenorul principal al unei echipe de baseball din Liga Majoră. Pot să-mi angajez propriii oameni și nu e nimeni mai calificat pentru postul de antrenor al aruncătorilor decât Kai Rhodes.

Ușa către camera plină și gălăgioasă se deschide și mă încordez imediat, așteptându-mă să o văd pe ea. Dar mă relaxez când intră o roșcată scundă, cu coadă săltăreață și trei cafele.

– Am ratat ceva? întrebă Kennedy.

Se așază pe scaunul gol de lângă mine, apoi ne dă lui Kai și mie câte o cafea.

– Încă nu. Mulțumesc pentru cafea.

– Cu plăcere, Monty.

– Felicitări pentru prima zi oficială în funcție, dr. Rhodes!

Kai se luminează când mă aude și se uită la cumnata lui.

Ea se înroșește în obraji.

– Mulțumesc!

Kennedy este noul medic al echipei și e și căsătorită cu unul dintre jucători, Isaiah, fratele mai mic al lui Kai.

Frații Rhodes au devenit parte din familia mea de când am ajuns cu toții în Chicago. Sunt momente când sunt mai degrabă o figură paternă pentru ei. Diferența de vârstă dintre noi nu e foarte mare, doar puțin peste un deceniu, așa că alteori sunt doar prietenul lor.

Da, amândoi au fost jucătorii mei, iar eu am fost antrenorul lor, însă legătura noastră e mult mai apropiată de atât. Kai se va căsători cu fiica mea în curând, iar Isaiah s-a căsătorit cu doctorul echipei, cu care lucrez îndeaproape, deci suntem o mare familie, deși nu ne curge același sânge prin vene.

– Veniți diseară la cină? întrebă Kai.

– Da, încuviințează ea.

- Și eu, confirm.

Deși în încăpere e gălăgie, aud foarte bine scârțâitul ușii, iar sunetul mă umple de anxietate.

Reese vine ultima, iar în clipa în care îi aud tocurile trecând pragul, îmi îndrept imediat atenția spre ea.

Părul blond, tuns scurt, îi cade drept sub bărbie. Fusta-creion gri-închis îi evidențiază formele. Ochii de un albastru-închis imposibil de citit evaluează încăperea cu calm.

Iar în clipa în care mă străpung, urlă în tăcere cât de mult nu mă plac.

Bine, retrag ce am spus. Presupun că e destul de ușor de citit când vine vorba de mine.

Privirea neimpresionată durează doar o secundă, apoi își îndreaptă atenția spre pupitrul din capătul încăperii.

Nu știu exact de ce o enervez atât de tare, ce îi lasă un gust așa de neplăcut, dar sentimentul e reciproc.

Însă eu am motivele mele.

În primul rând, femeia și-a petrecut tot sezonul trecut aducându-mi aminte că primul ei an ca proprietară oficială a echipei e același an în care trebuie să semnez un nou contract. Ca și cum voia să îmi amintească verbal că soarta carierei mele se află în mâinile ei în acest sezon.

În al doilea rând, deja m-a bătut la cap cu programele, bugetele și redistribuirea fondurilor, de parcă *eu* sunt motivul pentru care anumite departamente ale organizației sunt pe roșu și nu faptul că bunicul ei nu avea energie să se ocupe de ele. Adevărul e că nici măcar o parte din mine nu vrea să aibă de-a face cu ce se întâmplă în culisele conducerii unui club atât timp cât jucătorii mei sunt tratați bine. Nu vreau decât să fiu antrenor de baseball.

Iar în ultimul rând, cel mai mare defect al ei e că arată *așa*.

Noua mea șefă nu doar că îmi dă dureri de cap, dar e superbă și e prima femeie la care corpul meu a decis să reacționeze după cine știe cât timp.

Într-un final, și celelalte părți din mine vor primi informația că nu ne place de ea. Doar că e posibil ca asta să se întâmple abia

când o să-mi golesc biroul, la finalul sezonului, pentru că noua mea șefă refuză să-mi extindă contractul de antrenor.

- Ești bine? mă întreabă Kai, dându-mi un ghiont.

- Da, sigur, zic eu, tușind.

- Bine.

Cuvântul are un ton atotștiutor enervant, pe care-l observ când se apleacă spre Kennedy, iar cei doi se privesc cu subînțeles.

- V-am văzut, bombăn eu.

- Nici nu încercam să ne ascundem, zice Kennedy amuzată.

Reese stă în fața sălii și le spune ceva celor prezenți, dar mulțimea e așa de gălăgioasă, toată lumea fiind entuziasmată să-și vadă colegii după vacanță, încât nimeni nu e atent și nici nu încearcă s-o asculte.

O privesc cum înghite cu noduri, emoționată, ținând mâinile strânse pe pupitru. Și o înțeleg. Nu e doar prima femeie care devine proprietara unei echipe din MLB, dar e și cea mai tânără.

Însă Reese e șefă. Nu doar șefa *mea*, ci genul de șefă care rezolvă probleme și nu acceptă greșelile nimănui. Am văzut asta anul trecut, când se pregătea pentru noul post. Ea e motivul pentru care Kennedy e aici și preia poziția pe care ar fi trebuit s-o aibă acum mulți ani. Reese a văzut ce i-a scăpat bunicului ei, și anume că medicul anterior al echipei era un idiot sexist, și a rezolvat problema. L-a concediat și i-a dat lui Kennedy postul lui, făcând-o primul medic femeie al echipei din ligă.

Deși nu-mi place ideea să lucrez pentru cineva care nu mă vrea aici, Reese o să fie o gură de aer proaspăt pentru această organizație. Dar mai întâi trebuie să treacă prin această întâlnire a angajaților.

Deschide gura ca să vorbească din nou, dar nu îi iese nimic din cauza emoțiilor. Cei din cameră sunt prea preocupați cu propriile discuții ca să își dea seama că ea e aici și le cere atenția. Degetele ei se albesc de la strânsoarea fermă a pupitrului, iar genunchii îi tremură puțin, lucru pe care îl văd doar pentru că stau în primul rând.

Răsetele și discuțiile din spatele meu mă enervează. La dracu'! Mă cert în gând pentru ce voi face. Puteți să dați vina pe flica mea. Ea e motivul pentru care sunt așa de vulnerabil.

– Hei! Mă ridic, mă întorc spre cei din sală și toate privirile se îndreaptă spre mine. Haideți să dăm dovadă de puțin respect, bine? Toți tac când mă aud. Pentru numele lui Dumnezeu! bombăn.

Știu că de obicei par un nemernic morocănos, puțin intimidant cu statura și tatuajele mele, dar oricine mă cunoaște știe că sunt un tip de treabă până ce mă enervezi. Iar situația asta mă enervează.

Mă așez din nou pe scaun și simt atenția lui Reese îndreptată asupra mea. Îmi ia puțin să intru în contact vizual cu ea.

Încuviințează scurt către mine, apoi spune pe un ton profesional:

– Mulțumesc pentru asta, Emmett.

Și iată acel... *Emmett*.

E singura persoană din Chicago care îmi folosește numele mic, în condițiile în care toată lumea îmi folosește porecla. Și știi că o face dinadins, ca și cum refuză să permită orice fel de lejeritate între noi. Parcă îmi amintește din nou că e șefa mea, iar eu sunt angajatul și, indiferent cât timp vom petrece împreună în acest sezon, nu suntem prieteni și nici nu vom fi.

Așa o să-i fie foarte ușor să mă concedieze la sfârșitul anului.

Al dracului de bine!

– Pentru cei care nu mă cunosc, eu sunt Reese Remington. Acum, când în cameră era liniște, începe încrezătoare prima ei întâlnire cu angajații. Sunt noua proprietară a echipei Windy City Warriors.

– Emmett.

Sunt în mijlocul unei conversații cu câțiva antrenori. Întâlnirea s-a terminat, deci cam toată lumea vorbește despre ce a făcut, înainte să plece.

– Pot să vorbesc cu tine? continuă Reese.

Trag aer în piept și mă adun când mă întorc spre ea.

– Tu ești șefa.

– Sunt surprinsă că-ți amintești asta. Privirea îi alunecă spre grupul de coordonatori video. În biroul meu, te rog!

Reese se întoarce și o ia spre ușă, așteptându-se să o urmez.

Lucru pe care îl fac, evident.

Cu mâinile în buzunare, o urmez afară din sala de vizionare, pe hol și apoi urc scările spre biroul ei.

Îmi țin capul plecat, parțial ca să nu văd legănatul coapselor ei păcătos de groase cu fiecare pas pe care-l face, dar în cea mai mare parte pentru că mă simt ca un copil care are probleme și a fost chemat în biroul directorului, nu ca un antrenor cu vechime care are un istoric de succes și un inel de la Seria Mondială.

Am maxilarul încordat în timp ce mergem spre biroul ei, dar guma pe care o mestec e o distragere bună pentru oricine ar urmări această interacțiune. Jucătorii și angajații mei știu că sunt un tip relaxat și încrezător.

Dar când vine vorba de Reese, mă simt exact la polul opus.

Cine știe cu ce subiect o să mă abordeze în prima zi a acestui sezon nou? Nu știu decât că azi începe misiunea ei de a-și demonstra că nu are nevoie să-mi reînnoiască contractul de antrenor pentru anul viitor.

După ce ajungem la ultimul etaj, se întoarce spre biroul ei și o urmez, dar mă opresc când văd birou gol al recepționerei, care e fix în fața ușii ei.

– Unde e Denise? Când Reese nu-mi răspunde, o privesc în ochi. Ai concediat-o pe Denise? Vorbești serios?

Reese mă fixează cu privirea.

– Bineînțeles că n-am concediat-o pe Denise. O cunosc de când m-am născut, dar a vrut să iasă la pensie, indiferent cât de mult am implorat-o să rămână. Doar că încă nu i-am găsit înlocuitoare. Oricât de greu ți-ar fi să crezi asta, nu sunt un monstru, Emmett.

Reese nu-mi dă ocazia să răspund, ceea ce probabil e mai bine. Intră în biroul ei și închide ușa după ce intru și eu.

Ferestrele imense cu vedere spre teren sunt primul lucru care-mi atrag atenția, așa cum s-a întâmplat când m-am întâlnit cu Arthur în ultimii șapte ani. Priveliștea de aici e probabil una dintre cele mai bune din oraș și nu-mi pot imagina un loc mai bun de unde să privesc un meci de baseball.

Cu excepția locului meu de pe banca echipei, rezemat de balustradă.

Deși priveliștea este aceeași și biroul e practic cel în care am fost de nenumărate ori, e de nerecunoscut față de cel la care stătea Arthur.

Reese și-a redecorat biroul, care acum e modern, spre deosebire de cel masiv la care stătea Arthur, care era mereu acoperit cu teancuri de hârtii și pe care se afla un calculator vechi. Scaunul ei e de culoarea fildeșului, spre deosebire de cel din piele maro-închis crăpat care era aici.

Maldărele de lucruri pe care le strânsese Arthur în ultimele patru decenii au dispărut, iar biroul lui Reese e luminos, aerisit și curat. Elegant, modern și neutru.

Exact cum i-aș descrie simțul modei, dacă mi-aș da voie să recunosc că l-am observat.

– Ia loc, spune, arătând spre unul dintre scaunele noi aflate lângă al ei.

Pentru o fracțiune de secundă, îmi dau voie să cred că o să vrea să încheiem un armistițiu. Că știe la fel de bine ca mine că anul ăsta o să fie un coșmar dacă nu ne înțelegem. Dar ideea dispare repede când spune:

– Trebuie să-ți concediezi unul dintre coordonatorii video.

– Poftim?

– Ai trei, în condițiile în care mereu am avut doi. Nu avem bugetul necesar pentru trei oameni.

„Ce naiba?“

– Arthur mi-a dat voie la sfârșitul ultimului sezon să-l adaug pe al treilea. Tocmai am angajat pe cineva. Nu pot să-l concediez.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau, spun privind-o în ochi.

– Nu ar fi trebuit să-ți dea undă verde. Bugetul e haotic pentru că bunicul nu a mai fost atent la acest lucru. Nu avem fondurile necesare să plătim trei oameni.

– Atunci ia din salariul meu.

Reese tresare la auzul vorbelor mele și nu spune nimic, în timp ce procesează informația.

– Nu. Nu e vorba doar de salariu, ci de cheltuielile suplimentare cu camerele de hotel și mâncare când sunteți în deplasare. Nu avem nevoie de al treilea antrenor.

– Nu o să-mi concediez unul din oameni. Doi dintre ei sunt cu mine de o eternitate și al treilea tocmai a fost promovat din Liga Minoră Triple-A. Familia lui tocmai s-a mutat aici, iar soția sa urmează să nască. Are nevoie de mărirea de salariu.

Reese nu arată nicio urmă de emoție, ochii ei albaștri fiind neînduplecați.

– O să plătesc doar doi, deci e alegerea ta cine o să plece.

Și cu asta s-a dus pe apa sâmbetei acel „Nu sunt un monstru, Emmett“.

Simt cum strâng cotierele scaunului și cum maxilarul mi se încordează așa de tare încât probabil ar trebui să-mi fac griji pentru dinții mei.

– În niciun caz, Reese. Găsește bani de altundeva sau îi iei din salariul meu. Bunicul meu nu mi-ar fi cerut niciodată să concediez o persoană care are nevoie de post.

Exasperată, își ferește privirea, concentrându-se pe ceva de la calculator.

– Înțeleg că îl aveai pe bunicul meu la degetul mic, dar eu nu sunt ca el. Lucrurile vor fi diferite anul ăsta, Emmett. Ai face bine să te obișnuiești cu ideea asta.

Evident că lucrurile vor fi diferite.

Și urăsc ideea asta.

– Monty! e primul lucru pe care-l aud când deschid ușa casei fiicei mele. Colorezi cu mine?